

# ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΟΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ  
Π. Χ. ΑΒΥΑΝΓΚΕΡΗΣ  
ΑΡΧΙΣΤΑΝΔΡΙΤΗΣΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ  
'Από τῆς 1 'Ιανουαρίου & 1 'Ιουλίου  
'Εσωτερικοῦ δρ. 8.—'Εξωτερικοῦ δρ. 10.ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ & ΕΚΔΟΤΗΣ  
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

Γραφεῖα «'Αναπλάσεως» καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσοστόμου ὁδὸς Φλέσσα, ἀριθ. 5, πλησίον τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ μετάφρασις τῶν ταλικῶν αἰτίων τοῦ Παύλου Ζανέ.— Ὁ βυγ-  
γελικὸν κήρυγμα Παναρέτου Χ. Δουλγιέρη· Μακροθυμία-Πραότης,  
Ἡ πνευματικότης τοῦ γάμου.— Μία μομφή κατὰ τοῦ 'Ιεροῦ Χρυ-  
σοστόμου. Ἡ μετάφρασις τῶν 'Απάντων του.— Τὸ καθῆκον τῶν  
Κυπρίων.— Τὸ Διήγημα τῆς «'Αναπλάσεως» (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)· Ἡ  
πραγματικὴ ζωὴ, κατὰ μετάφρασιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.  
Τὸ κήρυγμα τοῦ κ. Γαλενοῦ ἐν Θῆβαις. — 'Απόστολος καὶ Ὁδυσ-  
γίλιος. — Κήρυγμα τῆς «'Αναπλάσεως».

## Ἡ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΤΕΛΙΚΩΝ ΑΙΤΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΖΑΝΕ

Ὅτε ἀνέλαβον ὑπὸ ἀτομικὴν μου εὐθύνην τὴν ἐκδοσιν  
τῆς «'Αναπλάσεως» κατὰ τὸν παρελθόντα Φεβρουάριον, ὃ  
ἐν Πύργῳ φίλος ἱατρός κ. Πέτρος Πετρόπουλος, θερμῶς  
ἐνδιαφερόμενος καὶ δι' αὐτὴν καὶ δι' ἐμέ, μοι ἐξέφρασε τὴν  
γνώμην, ὅτι ἡ «'Ανάπλασις» ἐπρεπε νὰ ἀφοσιωθῇ ἀποκλει-  
στικῶς εἰς τὸ νὰ στηρίξῃ διὰ τῆς ἐπιστήμης τὴν πίστιν τῶν  
ἡμετέρων λογίων καὶ ἐπιστημόνων, ἀναλόγως δὲ πρὸς τὸν  
σκοπὸν τῆς τοῦτον νὰ διαρρυθμίσῃ τὴν ὕλην αὐτῆς. Ἡ διὰ  
τὸν λαόν ἐργασίας σας, μοι ἔγραφε, θὰ εἶνε ἄγονος, ἐφό-  
σον ὁ δικηγόρος, ὁ καθηγητὴς, ὁ ἱατρός, ὁ δημοσιογράφος,  
καὶ διὰ τῶν λόγων καὶ διὰ τοῦ παραδείγματός των τοῦ  
κλονίζου καὶ τοῦ διασαλεύου τὰς θρησκευτικὰς του πε-  
ποιθήσεις. Ἐνῶ, ἂν κερδίσῃτε τοὺς ἐπιστήμονας, καὶ ἡ  
θρησκευτικὴ τοῦ λαοῦ διάπλασις εἶνε ἐξησφαλισμένη.

Τῷ ἀπήντησα ἀναγνωρίζων τὴν μεγάλην ὀρθότητα τῆς  
γνώμης σου, προσθέσας ὅμως ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ φωτισμοῦ  
πρέπει νὰ γίνῃται συγχρόνως καὶ διὰ τοὺς λογίους καὶ τοὺς  
ἐπιστήμονας καὶ διὰ τὸν λαόν, τῷ ἀνέπτυξαι δὲ καὶ τοὺς  
σχετικoὺς λόγους. Καὶ πρὸς τοῦτο, τῷ ἑδῆλωνα ἐν τέλει, ἡ  
«'Ανάπλασις» θὰ συμπεριλάβῃ εἰς τὰς στήλας της, ὡς ἄλ-  
λοτα, ἄρθρα λαϊκώτερα, καὶ δημοσιεύματα ἐπιστημονικώτερα.

Ἐπὶ τῇ βᾶσει τοῦ προγράμματος τοῦτου παρεκάλεσα τὸν

ἀδελφόν μου Νικόλαον ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐν τῇ «'Αναπλά-  
σει» μετάφρασιν τῶν τελικῶν αἰτίων τοῦ Ζανέ. Ὡς γνω-  
στόν, ἐν τῇ «Θρησκείᾳ καὶ ἐπιστήμῃ» τοῦ κ. Σκαλτσούνη  
ἐξήρето λαμπρῶς ἡ ὑπέρχος σπουδαιότης τοῦ ἔργου τοῦ-  
του τοῦ γάλλου φιλοσόφου, ἀπὸ τῶν πρώτων δὲ ἐτῶν τῆς  
ἐκδόσεως τῆς «'Αναπλάσεως» εἶχεν ἐκφρασθῇ παρ' ἱατρῶν  
τῆς Σχολῆς εὐχὴ πρὸς μετάφρασιν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ ἡμετέρου  
Συλλόγου. Τὴν εὐχὴν ταύτην δὲν εἶχον λησμονήσαι· ὅτε  
μάλιστα ἐπληροφορήθην, ὅτι καθηγητὴς τῆς ἱατρικῆς ἐν τῷ  
ἡμετέρῳ Πανεπιστημίῳ ἐπειρᾶτο νὰ καταδείξῃ πρὸς τοὺς  
ἀκροατάς του, ὅτι ἐν ὑπέρχει σχέδιον καὶ σκοπιμότης ἐν τῇ  
φύσει, καὶ ὅτι ὅχι ἐν σοφίᾳ ἰποίησε πάντα ὁ Κῆριος,  
ἡ ἀπὸ τῶν ἐκτῶν τῆς Σχολῆς διατυπωθεῖσα εὐχὴ ἀντήχη-  
σεν εἰς τὰ ὦτά μου ὡς ἐπιτακτικὴ τις ἐντολή, ἥτις ἐπρεπε  
νὰ ἐκπληρωθῇ ἂνευ τινὸς ἀναβολῆς.

Τὴν ἀπόφασίν μου ταύτην ἐνίσχυσε καὶ τὸ ἐξῆς περι-  
στατικόν· μεταβὰς πρὸς μηνῶν εἰς τὸ ἐνταῦθα Ζωολογικὸν  
μουσεῖον, εἶδον μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐπισκεπτῶν ἀπείριθον  
ἐπαρχιώτην ὁδηγούμενον· εἰς τὰς διαφόρους αἰθούσας  
ὑπὸ κειμήλιον τὴν περιβολὴν νεανίου· ἐκ συμπτώσεως ἐστα-  
μάτησα μαζί των ὅπου σκαλετοῦς κινήκου εἶνε τοποθετη-  
μένος παρὰ σκαλετοῦς ἀνθρώπων. Ἐξαίφνης ὁ νεανίας  
ἤρχισε νὰ ἀναπτύσσῃ πρὸς τὸν φεσφόρον κύριον τὰς περὶ  
ἀνθρώπου μηχανικὰς θεωρίας, καὶ νὰ τὸν μυῖ εἰς τὴν Δαρ-  
βινιαν ὑπόθεσιν, ὡς τὴν διέστρεψαν οἱ ὀλισθαί καὶ ὡς τὴν  
παρέλαβον παρ' αὐτῶν κοῦφοι ἰδιόκοι μας καθηγηταί, πορν-  
στήσαντες αὐτὴν ἀγυρτικῶς ἢ ἀσυνειδήτως ὡς ἀλήθειαν ἐπι-  
στημονικὴν ἀναμφισβήτητον. Ὁ ἀγαθὸς ἐπαρχιώτης ἔχασκε  
πρὸς τὰς γινόμενας ἀποκαλύψεις, καίτοι ἐφαίνετο δυσπερῶν  
καὶ προτιμῶν νὰ χωρήσῃ πρὸς τοὺς παρέκει λέοντας,  
πρὸ τῆς τελουμένης δὲ κατ' αὐτοῦ κκκουργίας διεν ἡρ-  
γῆσα νὰ παρέμβῃ. Ὁ νεανίας μοι ἐδήλωσε τότε μετὰ  
στομφόδους ὕψους, ὅτι εἶνε σπουδαστὴς τῆς ἱατρικῆς, θέ-  
λων νὰ σημάνῃ διὰ τοῦτου ὅτι ὁμιλεῖ μετ' αὐθαντίας μὴ  
ἐπιδεχομένης ἀντιρρήσεις, ἐγὼ δὲ διὰ τρόπον ἐπεικινῶς ἐπέ-  
στησα τὴν προσοχὴν του εἰς ζητήματα, τὰ ὅποια τὸν

ἔφεραν εἰς κάποιαν στενοχωρίαν. Ὁ σπουδαστής τῆς Ιατρικῆς ἐφωρόθη μὴ ἔχων καμμίαν εἴδησιν περὶ τῶν πειρημάτων τοῦ Πλάτωνα, δι' ὧν κατεδείχθη τὸ παντελῶς ἀσύστατον τῆς θεωρίας περὶ τῆς αὐτομάτου γενέσεως τῆς ζωῆς, ὡς καὶ περὶ τοῦ νόμου τοῦ ἀτρέπτου καὶ ἀναλλοιώτου τῶν ζωϊκῶν εἰδῶν, τοῦ καταθέτοντος τὴν περὶ ἐξελίξεως ὑπόθεσιν. Μοὶ ἀντίταξε τότε τὴν ἑλλησπιν σχεδίου καὶ σκοποῦ ἐν τῇ καλουμένῃ, ὡς ἔλεγε, δημιουργίᾳ, καὶ μοὶ ἀπηρίθμησε τεττιρημένους τινὰς παρατηρήσεις ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας προσβάλλουσιν οἱ ὕλισται ἵνα καταστήσωσιν εἰς τὴν ἀρνήσιν τοῦ Δημιουργοῦ διὰ τῆς ἀρνήσεως τῶν τελικῶν αἰτίων. Ἡ συζήτησίς μας ἐπεραιώθη τοῦ φοιτητοῦ ἀνομολογούντος ὅτι ἡ ἐπιστήμη ἀγνοᾷ πολλά, ἐγὼ δ' ἐθελῶν σκεπτόμενος, ὅτι καὶ μὲν σήμερον πολλοὶ σπουδασταὶ τῆς Ιατρικῆς δὲν συμμερίζονται τὰς δοξασίας τῶν ἐκ τῶν καθηγητῶν αὐτῶν ὑλοφρονούντων, ὅχι ὅλγοι ἐν τούτοις πίπτουσι θύματα τῆς ἀγρυπσίας ἢ τῆς ἡμιμαθείας τῶν, ἐξερχόμενοι δὲ τοῦ Πανεπιστημίου γίνονται ὄχαιοι ἐπικίνδυνοι τῶν μεμολυτμένων βρυσμάτων τῆς ἀθείας καὶ τῆς ἀσθεσίας. Καὶ τότε ἠδυνήθη νὰ ἐκτιμῶμαι περισσότερον τὴν σπουδαιότητα τῆς ὑπερείας, τὴν ὅποیان ἤθελε παράσχει ἡ διὰ τῆς ἀ' Ἀναπλάσεως δημοσιεύσεις τῶν *Τελικῶν αἰτίων* τοῦ Ζηνέ.

Καὶ αἱ ἐλπίδες μου δὲν ἐψεύσθησαν. Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς α' Ἀναπλάσεως, ἐπιστημόνων, καθηγητῶν, σπουδαστῶν, παρακολουθοῦσι τὴν μετάφρασιν μετὰ ζωηρότατον ἐνδιαφέροντος, καὶ εἰς τὴν τελευταίαν δὲ περιοδείαν μου ἤκουσα πολλοχόθεν ἐκδηλώσεις ἐνθουσιώδους θαυμασμοῦ. Ἐν τούτοις, ὅπως εἰς ἅλα τὰ πράγματα, καὶ ἐδῶ δὲν λαίπρουν οἱ ἐναντιοφρονούντες. Καὶ τὸ παράδοξον εἶπε ὅτι ἀναφαίνονται ἐκ τῶν τάξεων ὅχι τῶν ἀπίστων, ἀλλὰ τῶν πιστῶν. Φρονοῦσι δηλαδὴ τινες ἐξ αὐτῶν, ὅτι τὸ ἔργον τοῦ Ζηνέ εἶνε ἀκατάληπτον, καὶ ὅτι ἀνοφελῶς καταλαμβάνει ἐκάστοτε τὰς τρεῖς ἢ τέσσαρας τῆς α' Ἀναπλάσεως στήλας.

Τὴν ἰδέαν ταύτην ἤμ μοι ἐπιτραπὴ νὰ μὴ συμμερισθῶ. Προειμένον περὶ ἔργου τοσαύτης σπουδαιότητος καὶ ὑπολήψεως, αἱ περὶ αὐτοῦ κρίσεις πρέπει νὰ ἐκφέρονται μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης περισκέψεως. Ἡ α' Ἀνάπλασις, ὡς εἶπον, ὀρεῖται ν' ἀριερώσῃ μέρος τῶν σελίδων τῆς ὑπὲρ τῶν ἐπιστημῶν καὶ λογίων αὐτῆς ἀναγνωστῶν, ἡ δὲ μετάφρασις τῶν *Τελικῶν αἰτίων* ἐν σχετίᾳ πρὸς αὐτοὺς πρέπει νὰ ἐκτιμηθῇ. Βεβαίως τὰ τελικά αἰτία τοῦ Ζηνέ εἶνε δι' ἀναγνώστους σοβαρώτερον πᾶς κατηρημένους, ἀλλὰ τοιοῦτοι, ἂν δὲν ἦνε, ὀφείλουσι νὰ γίνωσι πάντες οἱ λόγοι καὶ οἱ ἐπιστήμονες, οἱ εἰλικρινῶς ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀνεύρωσι τὴν ἀλήθειαν περὶ τῶν ὑφίστων κοσμολογικῶν καὶ ἀνθρωπολογικῶν ζητημάτων, ὡς καὶ οἱ θέλοντες σήμερον νὰ ὑπερασπίσωσι τὴν ὑπερκόσμιον ἀλήθειαν τὴν λυσσαλέως καὶ ἐπιτηδείως πολεμουμένην ἐν ὀνόματι τῆς ἐπιστήμης. Ὅταν οἱ ἄπιστοι διὰ ποικίλων διαστροφῶν καὶ ἐκθιάσεων προσπαθῶσι νὰ ὑποστηρίξωσι τὰ ὀλεθρία ψεῦδη των, δὲν πράττουσι βεβαίως ἔργον ἄξιον ἐπαίνου ἵκανοὶ οἱ πιστοί, οἵτινες, ἐνῶ εἰς συγγραφὰς τοῖς προσφέρει πλούσια καὶ ἀκαταγνώιστα ἐπιχειρήματα πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ἀληθείας, αὐτοὶ τὰ ἀπο-

φεύγουσι διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν εἶνε εὐκολομεταχείριστα.

Μία λέμβος εἶνε πλέον εὐκολομεταχείριτος ἀπὸ ἐν ἐπιπόλειον· ἡ χρῆσις ἐνὸς ἀκοντίου εἶνε εὐκολωτέρα ἀπὸ τὴν χρῆσιν ἐνὸς κανονίου· καὶ ἡ στρατηγικὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολέμου εἶνε ἀπλοῦν παιγνιδάκι ἀπέναντι τῆς ἐπιστημονικῆς στρατηγικῆς τῆς ἐποχῆς μας· καὶ ὅμως προτιμῶμεν τὸ ἀκοντιόειδον ἀπὸ τὴν λέμβον, τὸ κανόνιον ἀπὸ τὸ ἀκόντιον, οὐδεὶς δὲ στρατευόμενος σήμερον θὰ προέκρινε νὰ ἔχη ἀρχηγὸν τὸν Ἀχιλλεῖα ἀντὶ τοῦ Μ. Ναπολέοντος ἢ τοῦ Μόλτακε· οὕτω καὶ τινὰ ἐπιστημονικὰ ἔργα, παρὰ τὰς σχετικὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας παρουσιάζουσιν, εἶνε ὑπέρχει, ἡ δὲ μελέτη των εἶνε ἐπιβεβλημένη.

Ἐμπρὸς εἰς τὰς σελίδας τοῦ Ἀριστοτέλους χάσκουν πολλάκις ἐμβρόντητοι καὶ κατὰπληκτοὶ πολλοὶ φιλόλογοι, πολιτεολόγοι καὶ φιλόσοφοι, ἡττώμενοι ὑπὸ τῶν ἐρμηνευτικῶν δυσκολιῶν. Ἀθανάσιος δ' ὁ Μέγας καὶ Γρηγόριος δ. Ναζιανζηνὸς δὲν εἶνε προσίτοι εἰς πάντα θεολόγον. Αὐτῇ ἡ ἐξῆμέρος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου κατήσχυνε τὴν σοφίαν πολλῶν ἐρμηνευτῶν. Καὶ ὅμως οὐδεὶς κατέκρινεν ὡς ἄκαρπον τὴν μελέτην τῶν ἔργων τοῦ ἐκ Σιταγείρων φιλοσόφου, ὅστις κατέχει τὰ σκήπτρα τῆς φιλοσοφικῆς ἐπιστήμης, καὶ οὐδεὶς ὑπετίμησε τὰ ἔργα τῶν μνημονευθέντων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸ ὅτι καὶ μεταξὺ τῶν θεολογούντων εὐρίσκονται οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ τὰ κατανοήσωσι.

Τῶν *τελικῶν αἰτίων* τοῦ Ζηνέ αἱ δυσκολίαι εἶνε πολὺ ὀλιγώτεραι. Διάνοια προικισμένη μὲ ποῖαν τινὰ φιλοσοφικὴν ἀντίληψιν καὶ κατέχουσα τὰ στοιχεῖα τῆς φιλοσοφικῆς διλεκτικῆς, δύναται, διὰ προσεκτικῆς βιβλικῆς μελέτης, νὰ κατανοήσῃ τὰ θεωρητικώτερα αὐτῶν μέρη, ἂν δὲ προστεθῇ καὶ γνῶσις τις τῆς ζωολογίας, αἱ δυσκολίαι τῆς κατανοήσεως τῶν εἰδικῶν γεγονότων, διὰ τῆς περιγραφῆς τῶν ὁποίων κατασκευάζεται ἡ εἰς τὰ καθέκαστα ὑπαρξίς τῶν τελικῶν αἰτίων, αἰρῶνται σχεδὸν καθ' ὅλον πληρῶν.

Ἡ προπαρασκευὴ αὕτη τοῦ ἀναγνώστου, ἡ ἀπαιτουμένη πρὸς κατανόησιν τῶν ἔργων τοῦ γάλλου φιλοσόφου, εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐλλείπει εἰς πολλοὺς τῶν τρεφόμενων τῶν ἡμετέρων Γυμνασίων, καὶ αὐτοῦ ἔτι τοῦ Πανεπιστημίου ἡμῶν· ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ οἱ ἐπαρκέστερον συγκεκροτημένοι, οὗτοι δὲ ἔχουσι νὰ ὀφελῇθωσι σπουδαίως ἐκ τῆς ἐν μεταφράσει δημοσιεύσεως τῶν *τελικῶν αἰτίων*. Εἰς τὸ εἰδικὸν μάλιστα μέρος, τὸ ἐπιγραφόμενον ἐν *γεγονότα*, οἱ ἱατροὶ καὶ οἱ φυσικοὶ, γινώσκουσι τῆς ἀνθρωπίνης φυσιολογίας καὶ τῆς ζωολογίας, δύναται νὰ παρακολουθήσωσιν ἀκόπως τὴν σειρὰν τῶν περιγραφῶν καὶ τῶν σκέψεων τοῦ Ζηνέ, καὶ ἂν δὲ οὗτοι μόνον ἐπρόκειτο νὰ καρπωθῶσι τὰ ἐκ τοῦ ἔργου αὐτοῦ ὀφελήματα, ἡ μετάφρασίς του ἐν τῇ α' Ἀναπλάσει εἶνε πληρῶστα δικαιολογημένη.

Ἀλλ' ἡ ὀφέλεια δὲν εἶνε μόνον ὑπὲρ αὐτῶν. Ἄλλοτε οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας κατεγίνοντο εἰς τὸ νὰ καταπολεμῶσι τοὺς αἵρετικούς, τοὺς εἰδωλολάτρους, τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς φιλοσόφους τῶν καιρῶν των, ἐπεζήκουν δὲ πάντα τὰ ὅπλα, δι' ὧν ἠδύνατο νὰ κατασυντρίψωσι τὸν ἐχθρόν. Σήμερον ὁ μέγας ἐχθρὸς, ὁ κινδυνώδεστος πάσης αἵρέσεως,

## ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ ΙΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ

### ΜΑΚΡΟΘΥΜΙΑ— ΠΡΑΟΤΗΣ

*Ἀγασθητοὶ ἀναγνώσται·*

Ὅπως οἱ ὀφθαλμοὶ μας ἔχουσιν ἀνάγκην φωτός, ἵνα κατευθύνωνται καὶ μὴ προσκρίπτωσιν οἱ πόδες μας, οὕτω πᾶς καὶ ὁ νοῦς μας ἔχει ἀνάγκην θελοῦ φωτός θεῶν γνώσεως, ἵνα μὴ περιπίπτῃ εἰς ἀπορίας καὶ εἰς ἔργα καὶ σκέψεις ἐσφαλμένας. Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ ἀρκῆται εἰς τὴν ἀπλὴν εἰς θεὸν πίστιν, οὕτε εἰς τὴν μετὰ λόγου τοιαύτην, ἀλλ' ἔχει ἀνάγκην νὰ γνωρίζῃ κατὰ τὸ δυνατόν καὶ ἐν τῇ γενικότητι καὶ μερικότητι αὐτῶν τὰ εἰδιότητος ἢ τελειότητος τοῦ θεοῦ, τὰς ὁποίας ὁ ἐνυπόστατος Λόγος, τὸ ἀπαύγαμα τῆς δόξης τοῦ οὐρανίου Πατρὸς, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἐδίδαξε καὶ διὰ τῶν ἁγίων καὶ ὑπερφύων αὐτοῦ ἔργων ἐν τῷ κόσμῳ ἀπεκάλυψεν.

Ὅπως ὁ ζωγράφος πιστῶς ἀποδίδει τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ κάμνει τέλειον ἔργον, ὅταν ἔχη παρὼν τὸ πρωτότυπον, παροῦσαν τὴν μορφήν, τῆς ὁποίας θέλει νὰ ἀποτυπώσῃ τὴν εἰκόνα, οὕτω πᾶς καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν καθορᾷ τὸν θεὸν ἐν ταῖς εἰδιότησιν αὐτοῦ, τῇ ἀπειρῇ αὐτοῦ τελειότητι, ἀποτυπώνει ἐν ἑαυτῷ, εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ὡς εἰκὼν τοῦ θεοῦ, τοὺς χαρακτῆρας τῶν θεῶν τελειότητων· ἐπὶ παραδείγματι, ὅταν ὁ ἄνθρωπος γνωρίζῃ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἀπείρως σοφός, ἀπείρως δυνατός καὶ ἀπείρως ἀγαθός, πάνσοφος δηλονότι, παντοδύναμος καὶ πανάγαθος, θὰ ἀναλογισθῇ ὅτι ὑποχρεοῦται, ὡς κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ θεοῦ πλασθεῖς, νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς σχετικῶς τοιοῦτος, σοφός, δυνατός καὶ ἀγαθός.

Πολλοὶ τῶν ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων, οἱ ἐντελῶς ἀδίδακτοι, ἀγνοοῦντες ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε ἀπείρως αὐθιγάρκτος, ὅτι εἶνε ἡ πρώτη πηγὴ καὶ αἰτία τῆς ὑπάρξεως πάντων τῶν ὄντων, ὁμιλοῦσι περὶ θεοῦ, ὡς περὶ ὁμοίου αὐτοῖς κτίσματος τινος, ἀνόητα καὶ βλάσφημα, ζητοῦντες κτίστην, γεννήτορα καὶ ἀρχὴν τοῦ κτίτου, ἀγεννήτου καὶ ἀνάρχου Θεοῦ. *Ἄλλοις*, λέγουσιν, *ἔκαμε τὸν Θεόν*· ὡς χωρὶς νὰ σκεφθῶσιν ὅτι ἡ ἐρώτησις ἔχει εἰς τὸν φαῦλον λεγόμενον κύκλον, καὶ ἡδύνατο νὰ ἀπευθυνθῇ μόνον προκειμένου λόγου περὶ ἀνθρώπων καὶ τῶν κατωτέρων αὐτῶν ἄλλων ὄντων, καὶ οὐχὶ προκειμένου λόγου περὶ τοῦ ἀναιτίου καὶ τῆς πρώτης αἰτίας τῶν πάντων, τοῦ Θεοῦ.

Ἐν τῇ περικυπῇ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς παραλούσης Κυριακῆς, τῆς ὁποίας δὲν ἐγένετο ὁμιλία δι' ἑλλησπιν χώρου εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς α' Ἀναπλάσεως, διαλέμπει ὁ χαρακτήρ μίας τελειότητος τοῦ ἀπειροταλείου Θεοῦ, ἡ *μακροθυμία*.

Διὰ τῆς Παραβολῆς περὶ τοῦ ἀμπελῶνος καὶ τῶν γεωργῶν (1) εἰκονίζεται ἡ τῶν Ἰουδαίων ἐπιμονὴ εἰς τὸ κακόν

(1) Ματ. κβ' 33-42 ὅρ. καὶ Μάρκ. ιβ'. 1-12 καὶ Λουκ. κ. 4-19.

και η σκληρότης αὐτῶν ἀφ' ἐνός, και η μακροθυμία και η ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητος πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἀφ' ἐτέρου.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀμαρτάνῃ, καταξοφίζει τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ὑβρίζει κατὰ πρόσωπον αὐτὸν τὸν Θεόν. Οἱ Ἰουδαῖοι δι' μόνον τὸν νόμον ἀπελάυναν, τὸν περιούσιον λαὸν τοῦ Θεοῦ κατέστρεφον καταπατοῦντες τὸν θεῖον Νόμον, ἀλλὰ και τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ και θεοὺς Προφῆτας, οἵτινες ἀπεστάλησαν, ὥπως ἐπαναγάγῃσι τὸν λαὸν εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν και ὁρίσῃσι τοὺς καρποὺς τῆς ὑπακοῆς αὐτοῦ εἰς τὸν θεῖον Νόμον, ἐπανειλημμένως ἐκακοποίησαν και ἐβόλευσαν· και αὐτὸν δὲ τὸν Υἱὸν και Λόγον τοῦ Θεοῦ, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, οὐδόλως ἐσεβάσθησαν, ἀλλὰ και κατ' αὐτόν, ὡς κληρονομήσαντες, συνελθόντες ἐξέδωλον, αὐτόν, ἐξω τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ἐπὶ τὸν τόπον τὸν καλούμενον Κρανίον (1), και ἀπέκτειναν (2)· και ἐν τούτοις μεσολαβῆ ἡ θεία μακροθυμία και δὲν ἀφίνει τὴν δικαιοσύνην νὰ ἐξεγερθῇ και νὰ ζητήσῃ τὴν ἄμεινον τιμωρίαν τῶν εἰδολολατρῶντων και τῶν φονευσάντων τοὺς Προφῆτας και αὐτὸν τὸν Σωτῆρα Ἰουδαίων, διότι τοῦτο ἀπαιτεῖ ἑτέρα τοῦ Θεοῦ τελειότης, θεία αὐτοῦ πρόνοια ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητος, ἥτις, ἐὰν δὲν ἐμεσολάβει ἡ μακροθυμία, εὐθὺς ἐξ ἄρχῃς ἀμαρτήσασα θὰ κατεστρέφετο, ἐπομένως οὐδὲ θὰ εὐρίσκετο ἐν τῷ κόσμῳ ἡ οἰκοδομήσιμος πνευματικὴ ὕλη, ἣν ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν συνάγει ὁ ἐκλεκτὸς και ἐντιμος, ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος, (3) ὁ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς κεφαλὴ τῆς γωνίας (4), ἐφ' ἧς στηρίζεται σήμερον τὸ σύνολον τοῦ πεπολιτισμένου χριστιανικοῦ κόσμου, και ἐφ' ἧς κατ' ὀλίγον θέλει ἐπακουμβήσῃ και εὐρὴ ἀνακούφισιν και τελείαν ἀνάπαυσιν αὐμπασα ἡ ἀνθρωπότης· *καὶ γενήσεται μία πόλις, εἰς κοίμην*.» (5).

Τὴν τεσσούτων εὐεργετικὴν και σωτήριον διὰ τοὺς ἀνθρώπους θεῖαν τελειότητα τῆς μακροθυμίας τοῦ Θεοῦ ἀγνοοῦντες οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔχουσι τὴν πραότητα ἐν τῷ χαρακτὲρ τῶν, ἥτις εἶνε ἀποτύπωσις ἐξ ἀντανακλάσεως τῆς γνώσεως τῆς θείας μακροθυμίας· τοῦτου ἕνεκα αὐτοὶ ὡς ὀργίλοι ἀπαιτοῦσιν, ἵνα και ὁ Θεὸς ᾖνε ὀργίλος, τιμωρῶν ἁμέως πᾶσαν ἀμαρτίαν και παρεκτροπὴν· οὕτως ἐπὶ παραδείγματι, προκαίμενον περὶ ἐγκλημάτων, κλοπῆς, φόνου, βλασφημιῶν κλπ. ἀκούομεν πολλοὺς νὰ ἀμφιβάλλωσι περὶ τῆς θείας προνοίας και δικαιοσύνης και νὰ αἰτιῶνται τὸν Θεὸν λέγοντες· *εἰς τὴν γὰρ μὴ πόνη ἁμέως ὁ Θεὸς τὴν χεῖρα τοῦ κλέπτου, τοῦ ἱεροσούλου, τοῦ φονέως; εἰς τὴν γὰρ μὴ γίνεται ἁμέως βωδὸς ὁ βλασφημῶν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ...* τὸ ὅποιον, ἐὰν συνέβαινε διὰ κάθε παρεκτροπὴν, δὲν θὰ ἦσαν μεταξὺ τῶν ζώντων οὐδ' αὐτοὶ οἱ κατὰ φαντασίαν ἀμαρτήτοι ἐπικριταὶ τῆς θείας μακροθυμίας και εὐσπλαχνίας, ἀνευ τῶν ὁποίων ζωὴ και σωτηρία ἦν ἀδύνατος.

Ἐπίσης, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί, και μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἅμα λείψῃ ἡ ἐκ τῆς θείας μακροθυμίας ἐκπηγάζουσα

(1) Λουκ. κγ'. 33. (2) Ματθ. κα'. 30. (3) Ἐφ. β'. 20, Α' Πέτρ. β'. 6. (4) Μαρκ. κα'. 48. (5) Ἰωάν. ι'. 16.

πραότης και ἡ ἐπισείκεια, ἔταν οἱ ἄνθρωποι ἐκδικῶνται ἐλλήλους ἁμέως διὰ κάθε παρεκτροπὴν, ἡ γῆ θάλει ὁμοίως κατὰ μέγα θηριοτροφεῖον, ἐνθα τὰ διάφορα ζῷα ἀνελθὺς κατασπαράττουσιν ἀλλήλα. Λυπούμεθα, διότι δὲν ἔχομεν χάρον νὰ ὁμιλήσωμεν ἱκανῶς και διὰ πολλῶν παραδειγμάτων περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐξισοστάσεως και θείας ἀρετῆς τῆς πραότητος, τῆς ὁποίας ἡ ἐλλείψις πληροῖ τὴν κόσμον ἀπὸ ἐριδίας, συγκρούσεως, πλῆγας, φόνους, και ἀπὸ πᾶσαν ἀκαταστασίαν, διότι ὁ ὀργίλος κατ' εὐδὲν διαφέρει τοῦ μαινομένου· *ἐμαιομάδα*, λέγει τὸ γνωμικόν, ὁπότεν ὀργιζώμεθα· και ὁ θεὸς Ἰσχυρὸς λέγει *ὁ ὀργὴν ἀνδρὸς ἐκαὶ οὐκ οὐκ ἐκτελεῖται* (1)· ὁ δὲ Σωτὴρ μακαρίζει τοὺς *Πραεῖς* και βεβαιῶν, ὅτι εὐδαίς δύναται νὰ εἶνε ἄξιος μαθητῆς αὐτοῦ, ἐὰν ᾖνε ὑπερήφανος και ὀργίλος, διότι αὐτὸς και διὰ λόγου και διὰ τοῦ παραδείγματος αὐτοῦ μὲς ἐδιδάσκων ὅτι εἶνε ἡ πηγὴ τῶν ἀντιστοιχῶν ἀρετῶν και πάσης τελειότητος· *Μείδαστε*, λέγει, *ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἐγὼ εἰμι και ταπεινὸς ἐπὶ καρδίᾳ* (2).

## Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τῆς ἐρχομένης Κυριακῆς διὰ τοῦ παραβολικοῦ αὐτοῦ και προφητικοῦ λόγου ἀναφέρει γάμον αὐτοῦ τὴν κατ' εὐδοκίαν τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς διὰ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας πνευματικῆν αὐτοῦ ἐνωσιν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας και μετὰ πάσης ἀγνῆς και ἀμώμου ψυχῆς. Ἡ τοιαύτη παραβολή, ὡς και τὰ ἄλλα συναφῆ πρὸς τὴν τὴν χωρὶς τῶν ἁγίων Γραφῶν, ἐμφανίζουσι σαφῶς τὸν ἱερὸν και πρωτεύοντα σκοπὸν τοῦ γάμου, ὅστις εἶνε κατὰ Χριστὸν πνευματικὴ ἐνότης τῶν συζύγων, τὰ δὲ ἄλλα δέον νὰ ἐπωγνῶνται, διότι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἡ παιδοποίησις και ὁ χρηματικὸς ὑπολογισμὸς δὲν δύναται νὰ ἀποδῶσι πρὸς ὠφέλειαν και εὐδαιμονίαν τοῦ οἴκου και τῆς κοινωνίας.

Εἰς τὴν κατανόησιν και ἐκτίμησιν τῆς ἱερότητος τοῦ σκοποῦ τοῦ γάμου ἄγει ἡμᾶς ἡ ἐρχομὴ πρῶτος τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις· και ἥδη ὑφίσταται εἰς πλεῖστον μέρη, καθ' ἣν οἱ μετὰ λόγους πρὸ τῆς ἐπίσεως τῶν προσέρχοντων εἰς τὸν Πνευματικὸν τὸν Πατέρα πρὸς ἐξομολόγησιν, νηστεύουσιν ἡμέρας τινὰς και εἰς τὰ προσέρχονται ὁμοῦ εἰς τὴν θεῖαν Κοινωνίαν, και μετὰ τὰυτα γίνεται τὸ Μυστήριον τοῦ γάμου, διότι πνευματικὴ ἔνωσις αἰεὶ ἡθικοῦ καθαρμοῦ και συμπνευματισμοῦ δὲν δύναται νὰ ἐπέλθῃ.

Ἀλλ' ἵνα ὑπάρξῃ τοιαύτη πνευματικὴ ἁρμονία μεταξὺ αὐτῶν, πρέπει νὰ ἐπιζητηθῇ ἐξ ἄρχῃς παρ' ἀμφοτέρων μετὰ τὸν ὁ ἡθικὸς πλοῦτος και τὸ πνευματικὸν τῆς ψυχῆς κάλλος παρὰ αἱ χιλιάδες και τὰ σωματικὰ θέλητρα.

Διὰ τῆς περὶ τῆς ἱερότητος τοῦ σκοποῦ τοῦ γάμου σημειώσεώς μου ταύτης οὐδὲν ἄλλο σκοπῶ, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί, εἰ μὴ ἵνα ὑπομνήσω εἰς ὑμᾶς, ὅτι ἔχετε καθῆκον και

(1) Ἰάκ. δ'. 20. (2) Ματθ. ια'. 29.

χάριν τοῦ αὐτοῦ σας ἀτομικῶς και χάριν τῆς κοινωνίας γενικῶς νὰ μὴ θεωρῆτε ἐμπόριον τὸν γάμον, ὡς οἱ πολλοὶ τῆς ὀλιστικῆς ἐποχῆς μας, ἀλλ' ὡς Μυστήριον θεοσύστατον, πρὸς τῆς τελείσεως τοῦ ὁποίου ἀπαιτεῖται μία μεγάλη συνείδησις τοῦ σκοποῦ και τῶν εὐθυνῶν και προσηγορῆς και τελείας ἀπορίσεως εἰς τὰ θεῖα.

Ἄλλως, ὅταν ἐπιτυχία ἐν τῷ γάμῳ θεωρῆται ἡ εὐρακὴς μεγάλῃς προικὸς και οὐχὶ ἡ ἐνότης τῶν προσώπων ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰς Χριστὸν Πίστεως και ἀγάπης, ὅταν ὡς μόνῃ προπαρασκευαστικῇ ἐργασίᾳ θεωρῶνται τὰ προκοσμήματα και ἡ κατασκευὴ πολυτελῶν νυμφικῶν φορεμάτων, δι' ὧν οἱ ἄνθρωποι οὐχὶ σπανίως μάτην παρῶνται νὰ καλοῦνται τὴν ἐσωτερικὴν τῆς ψυχῆς τῶν γυναικῶν, τότε ἔρχεται αὐτὴ κατ' ἥν ὁ ἀνὴρ ζητεῖ ὑπακοὴν και σεβασμὸν καὶ ἀμέσως ἀφηνιάζει κατ' αὐτόν τὸ χρῆμα τῆς συζύγου, ζητεῖ ἐπιμέλειαν και παιδαγωγικὴν φροντίδα διὰ τὰ τέκνα και οἱ προτάσεις του ἀπευθύνονται πρὸς τὸ κωφόν, τὸ σκληρόν και ἐξαντληθὲν ἔως μέταλλον· και οὕτω τὸσον τὰ ἔσχατα ὅσον και ἡ κοινωνία γίνονται τῶν πικριῶν, αἵτινες εἶνε πάντοτε αἱ συνέπειαι τῆς ἀνοήτου πεποιθήσεως πρὸς τὴν ὕλην, ὅτι μόνον αὕτη δύναται νὰ μᾶς κάμῃ εὐτυχεῖς, τοῦ ὁποίου οὐδὲν ἀπαιτῶντο καὶ ψευδέστερον.

## ΜΙΑ ΜΟΜΦΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ. Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ ΤΟΥ

Τινὲς τῶν συγχρόνων τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τὴν φήμην τοῦ ἡ ἀπὸ τὸ καυτήριον τοῦ, τοῦ ἱεροῦ ὡς ἐλάττωμα ὅτι μεταχειρίζετο πολυλογίαν εἰς τὰς ὁμιλίαις του. Εἰς τὴν μορφήν ταύτην ἀπῆντησε πολὺ καὶ ὁ ἴδιος δηλώσας, ὅτι ἐν ἐπιγνώσει πολυλογίᾳ και θεμελίᾳ καθῆκον του νὰ πολυλογῇ. Ἡ πολυλογία μου δὲ, λέγει, προσέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ἐννοῶ τίποτε νὰ μὴ ἀφήσω ἀνεξέταστον εἰς τὰ διάφορα ζητήματα, τότε δὲ μόνον νὰ τὰ παραιτήσω, ἀφοῦ τὰ ἐξαντλήσω. Ἐντεῦθεν μοὶ ἐπιβάλλεται νὰ ἦμαι ἀναλυτικὸς εἰς τὰς ὁμιλίαις μου και νὰ ἐπεμείνω και εἰς τὰς ἐσχάτας λεπτομερείας, διὰ νὰ ᾖνε πληρέστερος ὁ φωτισμὸς τῶν ἀκροατῶν μου· ἀκροαταὶ μου ἄλλως τε, προσέειπε, δὲν εἶνε μόνον λόγιοι ἄνδρες, ἀλλὰ και πλῆθος ἀμαθέων· διὰ νὰ γείνη δὲ τις καταληκτικὸς εἰς τὸ πλῆθος, πρέπει νὰ τοῦ καθαρῶς τὰ νοήματα μετὰ πολλὴν ἐπιμέλειαν και νὰ κάμῃ διασαφήσεις ἱκανὰς νὰ καταστήσωσι δημώδη τὰ λεγόμενα. Διὰ τοῦτο λοιπὸν πολυλογῶ, διὰ νὰ μὴ καταλαμβάνουν ὅλοι, και δι' αὐτὸ εὐχαρίστως δέχομαι τὴν ἐπὶ πολυλογίᾳ κατηγορίαν. Ἐπανέρχομαι, δὲ πολλάκις εἶπε, και εἰς τὰ ἴδια θέματα και ἐπαναλαμβάνω τὰς ἴδιαις συμβουλαῖς, τὸ ὅποιον μερικοὶ κατακρίνουσιν ὡς πολυλογίαν.

Ἀλλὰ τοῦτο τὸ κῆρυξ, οἷμαι τὰς ὁμιλίαις μου δὲν ἀκούουσι πάντοτε οἱ ἴδιοι ἀκροαταί· χάριν λοιπὸν νέων ἀκροατῶν μου εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐπαναλαμβάνω σπουδαίας ἀληθείας, τὰς ὁποίας πρέπει ὅλοι, εἰ δυνατόν, νὰ γνωρίζωσιν· ἀλλὰ και οἱ ἥδη ἀκούσαντες λησμονοῦσι πολλὰ· ἡ κατὰ διαφόρους λοιπὸν καιροὺς ἐπαναλήψεις τῶν ἰδίων συμβουλῶν ἐπαναφέρει εἰς τὴν μνήμην των ὅ,τι ἐλέχθη διὰ νὰ λησμονηθῇ, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐντυπωθῇ εἰς τὴν ψυχὴν ἀνεξελέπτως και νὰ ἀποτελέσῃ κανὼνα τοῦ βίου τῶν ἀκροατῶν. Ἐπανειλημμένως βίβωμον, εἶπε, κάμνει τὴν βεβαιότητα τῶν ὑποσχέσεων περισσώτερον ζωηρὰν και βεβαιάν. Καὶ συμβουλαὶ λοιπὸν ἐπαναλαμβάνόμεναι ἐπηρεάζουσι βελύτερον πᾶσαν ἀκροατοῦ ψυχὴν και ἀσφαλίζουν εἰς αὐτὴν μονιμώτερον τὴν κατοχὴν τῶν λεγομένων.

Εἰς ταῦτα δὲ και τὰ ἐξῆς προσέειπε· τότε, εἶπε, θὰ παύσω νὰ συμβουλεύω τὰ κτῆ, ὅταν και οἱ ἀκροαταὶ μου παύσωσι νὰ περιπίπτωσιν εἰς τὰ ἴδια ἀμαρτήματα. Ἐφ' ὅσον δὲ αὐτοὶ παραβῶσι τὰς συμβουλάς μου, ἀναγκάζουσιν ἐμὲ νὰ τὰς ἐπαναλαμβάνω πρὸς αὐτοὺς, οὐδὲ θὰ παύσω ἐπαναλαμβάνων τὰ ἴδια, πρὶν ἢ αὐτοὶ παύσωσι νὰ κάμνουν ὅσα ἐγὼ ἐπανειλημμένως ἐστιγμάτω.

Δὲν κάμουν τοιοῦτό τι και οἱ πατέρες; Ἐρῶσιν τὰ τέκνα των περιπίπτουν εἰς τὰ αὐτὰ σφάλματα, και αὐτοὶ ἐπιμένουν νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὰς ἴδιαις συμβουλάς. Παρόμοιόν τι λοιπὸν πρέπει νὰ κάμω και ἐγὼ· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ ἐπενθυμίζω ὅ,τι οἱ ἀκροαταὶ μου ἀθετοῦσιν ἐν τῇ πράξει, και τότε μόνον θὰ παύσω, ὅταν πείσω ὅτι τὸ ἀμάρτημα ἔπαυσεν, ὅτε κατ' ἀνάγκην θὰ παύσῃ και ἡ συμβουλή.

Ταῦτα ἀπῆντη ὁ ἱερὸς Χρυσοστόμος πρὸς τοὺς συγχρόνους ἐπικριτὰς του, ταῦτα ἄς συνετίσωσι και σήμερον τοὺς ἡλιθίους ἢ μοχθηροὺς ἐκείνους σπερμολόγους, οἵτινες ψεύγουσι τὸν μέγιστον τῶν ῥητόρων και διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας δι' ἀφόρητον πολυλογίαν. Ἡ ἀναλυτικὸτης τῆς διδασκαλίας του, ὁ ἀνεξάντλητος πλοῦτος τῶν ἐπικαίρων και χαρισμάτων παραβολῶν, εἰκόνων και μεταφορῶν του, και ἡ δημώδης σαφήνειά του, συνετέλεσαν και αὐτοὶ εἰς τὸ νὰ ἐξασκήσῃ ἐπὶ τῶν ἀκροατῶν του ἐπιρροήν, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ποτε ῥήτωρ τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Δῆμου ἢ τοῦ Κοινοβουλίου ἐξήσκησεν, ὁ δὲ γνωρίζων πῶς κατακτῶνται αἱ ψυχαὶ τῶν ἀναγνώστῶν ἢ τῶν ἀκροατῶν, εὐρίσκει, ὅτι και σήμερον ἡ ἐκλαίεσις τῶν Ἀπάντων τοῦ Χρυσοστόμου θὰ συνετέλεσθαι ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἔργον εἰς τὸ νὰ γνωρίσῃ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὸν ἑλληνικὸν λαόν και νὰ τὸν κάμῃ νὰ τὸ ἀγαπήσῃ. Ὁ συντάκτης τῆς «Ἀναπλάσεως», συγκοινωνῶν πρὸς ποικίλας τάξεις ἀκροατῶν ἀπὸ ἱκανῶν ἐτῶν, και ἐκφωνήσας μέχρι τοῦδε ἄνω τῶν πεντακοσίων λόγων, νομίζει ὅτι εἶνε εἰς θέσιν νὰ γνωρίσῃ πῶς ἀναφλέγονται και κατακτῶνται τὰ πνεύματα και αἱ καρδίαι, θέλει δὲ ἐπεκτείνει εὐρύτατα τὰς περιοδείας του χάριν και τῆς διαδόσεως τῶν Χρυσοστομικῶν, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι τὰ ἐξ αὐτῶν ἐκπηγάζοντα χριστιανικὰ βεῖθρα εἶνε τὰ πάντων ἐπιτηδεύματα εἰς τὸ νὰ καταρθεύσωσι και ζωοποιήσωσι τὰς ἑλληνικὰς ψυχὰς.

Ἡ ὕψ' αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του Νικολάου συντελουμένη μετάφρασις τῶν Ἀπάντων τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου εἶνε πιστοτάτη, τὸ δὲ σύστημα πλατυτέρας τιγὸς διασπαρσῆς σκοτεινότερων χωρίων, ἐφαρμοσθὲν εἰς ἀλάχιστα μέρη ὀλίγων λόγων τοῦ Ἀ' Τόμου, ἐγκατελείφθη ἔπειτα, ὅπως ἀρθῇ πᾶσα παρεξήγησις καὶ πᾶσα ἀφορμὴ διαβολῆς ὑπὸ κακοπίστων ἐπικριτῶν, πᾶσα δὲ πάλιν προσπάθεια κατεβλήθη ὅπως τὰ νοήματα τοῦ πρωτοτύπου ἀποδιδῶνται ὄχι μόνον μετὰ ἀκριβείας, ἀλλὰ μετὰ πίσεως σαφηνείας.

Οἱ κατὰ τῶν Ἀνομολιών λόγοι εἶνε μᾶλλον δογματικοὶ καὶ θεολογικοί. Καὶ ἐν τούτοις ἡ μετάφρασις τῶν ἀπετέλεσαν ἀληθὲς κατόρθωμα μοναδικῆς σαφηνείας, δι' ὃ ἐλάτουμεν θερμότατα συγγραφεῖς, τὸ δηλώνοντες δὲ δημοσίᾳ μόνον διότι ἐννοοῦμεν ν' ἀπαντῶμεν ἀνδρικῶς εἰς ἑνανδρὰ σπερμολογήματα ἀνθρώπων, οἵτινες δὲν ἔχουσι τὸ θάρρος νὰ προσέλωσιν εἰς τὸ φῶς.

Οἱ μεταφρασταὶ τῶν Ἀπάντων τοῦ Χρυσοστόμου συναισθάνονται ὅλας τὰς εὐθύνas, τὰς ὁποίας τοῖς ἐπιβάλλει τὸ μέγα ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀνέλαβον· ἂν δὲ τὸ ἐπιχειρήσαν καὶ ἂν ἐννοοῦσι νὰ τὸ φέρωσιν εἰς πέρας, τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι πιστεύουσιν ὅτι αἱ χεῖρές των εἶνε ἀρκούντως στιβαραί, ὥστε νὰ τὸ ἐπιδείξωσιν εὐπρόσωπον καὶ νὰ τὸ ὑπερασπίσωσι κατὰ πάσης ἐπιβουλῆς. Δὲν ἔχουσι τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἀλαθῆτος, ἀλλὰ γνωρίζουσι τὴν ἀξίαν τῆς ἐργασίας των, πρόθυμοι δὲ νὰ δεχθῶσιν ἐπικριτικὰ καὶ μετροφρονῶνς ἐπικρίσεις ἰδικῶν των ἔργων, θέλουσι προστατεύσαι πᾶσιν δυνάμει τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος μετάφρασιν των κατὰ ψόγων ἐμπνεομένων ὑπὸ ἀμαθείας, ζήλιας ἢ μοχθηρίας· καὶ θὰ τὸ κάμουν πιστεύοντες ὅτι τὰ Ἀπαντα τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου εἶνε τὸ φωτιστικώτερον τῶν ἀναγνωσμάτων διὰ τὸν κληρὸν μας καὶ τὸν λαόν μας, καὶ ὅτι ἡ μετάφρασις των, καὶ ὑπὸ ἐποψὴν γλώσσης καὶ ὑπὸ ἐποψὴν ἀκριβείας, ἔχει ὅλην τὴν ἐπιδοκιμασίαν καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ ἀθανάτου τῆς Ἐκκλησίας διδασκάλου καὶ ῥήτορος, εἰς ὃν ἔλαχε τὸ ὕψιστον δῶρον νὰ ᾔρῃστος καὶ ἀπαράμιλλος εἰς τὸ νὰ φωτίῃ, νὰ γοητεύῃ, νὰ συναρπάξῃ καὶ νὰ στηρίξῃ τὰς ψυχάς.

## ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ

Ἐλπίζομεν, ὅτι οἱ ἐν Κύπρῳ ἀδελφοὶ ἡμῶν ἐν Χριστῷ ἄνευ μὲν κραυγῆς καὶ βίας, μετὰ σταθερότητος ὅμως καὶ σθένους θὰ ἀναγκάσουν τοὺς ἐν μέσῳ των ἀνακύψαντας μασσονικοὺς ὄφεις νὰ συγκρούσων τὰς δηλητηριώδεις κεφαλὰς των. Ἐλπίζομεν μάλιστα ἔτι πλέον· ὅτι οἱ ἐξ ἀγνοίας ἐμπλακέντες ἐν τῇ ὁμογενεῇ νήσῳ εἰς τὰ δίκτυα τοῦ μασσωνισμοῦ θὰ σπεύσωσι ν' ἀπαλλαγῶσιν ἐξ αὐτῶν, ἐγκαταλείποντες μόνους ἀρχηγούς ἄφρονas, οἵτινες ἔχουσι τὸ δυστύχημα νὰ μὴ ἐννοῶσι τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον διαπράττουσι παραπειθόντες ἄνδρας εὐσεβεῖς νὰ ἀρκίζονται ἐπ' ὀνόματι τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως τοῦ Σύμπαντος ἀρνούμενοι οὕτω τὸν Τρισυπόστατον καὶ Τριαδικὸν τῶν Χρι-

στιανῶν Θεῶν καὶ ἐκπνεύοντες ἀπὸ τῶν κόλπων τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἐν Ἑλλάδι ὕλισμοι καὶ μασσονισμοὶ ἐπέφερον τὴν γινωστὴν ἀτυχὴ κατὰστασιν, διὰ τὴν ὅποیان δὲν ἐξακούσι τοῦ Ἱερουλοῦ οἱ ὀρθοὶ καὶ οἱ ὀδυροί, πολιτευταὶ δὲ καὶ ἰδιῶται τῶρα, περίτρομοι πρὸ τῆς ἀδύσου, ἥτις διανοίγεται ἐνώπιόν μας, ἀναγνωρίζουσι τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἐνισχυθῇ τὸ ὀρθόδοξον θρησκευτικὸν συναίσθημα καὶ νὰ ἐπιστρέψωμεν ἐν μετανοίᾳ καὶ συντριβῇ εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων μας. Καθ' ἣν λοιπὸν στιγμὴν τῶν συμφορῶν τὰ διδάγματα φέρουσι πρὸς τὴν σωτήριον ταύτην μεταστροφὴν ἐν τῷ ἑλληνικῷ βασιλείῳ, θὰ ᾔτο ἄκρως θλιβερόν ἂν ἄνδρες ὁμογενεῖς τῆς Κύπρου, λησμονοῦντες τί ὀφείλουσι πρὸς τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ θρησκείαν καὶ τί δύναται ἔτι νὰ ἐλπίσωσιν ἀπ' αὐτῆς, εἰσέρχοντο εἰς τὰς σκοτεινὰς στοὰς τῆς Μασσονίας ἐν αἷς τερατουργεῖται θρησκευτικὴ ἐξωμοσία καὶ ἀντὶ τοῦ Σύμβουλον τῆς ὀρθοδόξου πίστεως κυριαρχεῖ τὸ Σύμβολον ἐνὸς Μεγάλου Ἀρχιερέως, ὅστις, ὅτι δὴποτε καὶ ἂν ἀντιπροσωπεύῃ, εἶνε ὅμως πάντως ἀρνήσις τῆς Θεότητος, εἰς τὴν ἀπεκάλυψεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ τὴν διευτύπωσεν ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπέλαμψεν εἰς τὸ Γένος ἡμῶν νέον φῶς καὶ εἰς ὁδοῦς ἐδοκίμασεν δόξης καὶ τιμῆς, καθὼς δὲ διεκήρυξεν ὁ ἀπόστολος Πέτρος αὐτὸς ἔστιν ἐν ἁλλῇ οὐδενὶ ἡ σωτήριαν (Πράξ. Β'. 12). Ἄς μὴ διασπῶμεν λοιπὸν τὴν ἐνότητά τῆς πίστεως, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν ἀσφάλειαν ἡμῶν, τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν ἐλπίδα, εἰ δὲ ἀδελφοὶ Κύπριοι καθήκον ἔχουσι νὰ διδάξωσι τοὺς παρ' αὐτοῖς μασσόνους, ὅτι ἐννοοῦσι νὰ μένωσι καὶ θὰ μένωσι πιστοὶ εἰς τὴν χριστιανικὴν ὁμολογίαν τοῦ Τριαδικοῦ καὶ Τρισυποστάτου Θεοῦ, ὅστις εἶνε ὄχι μόνον ἀληθείας φῶς, ἀλλὰ καὶ δύναμις ἀναστάσεως καὶ ζωῆς.

Ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ φιλογένεια τῶν Κυπρίων μᾶς ἐμπνέει τὴν πεποιθῆσιν, ὅτι ἡ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἀ' Ἀναπλάσεως ἀπευθυνθεῖσα αὐτοῖς ἐκκλησίᾳ θὰ εἰσακουσθῇ προθύμως, καὶ ὅτι κληρὸς τε καὶ λαὸς αὐτῶν θὰ παράσχωσι περιφανῆ δέγματα ὀλοφύχου ἀφοσιώσεως εἰς τὴν πίστιν τῶν Πατέρων των, καὶ θὰ ἀποδείξωσιν εἰς τὸν μασσωνισμόν ὅτι ἡ περὶ τοῦ Βαρνάβη δὲν διδεδυγμένη ἐδόξους εἰς δόγματι ἐπιβουλεύομενα καὶ καταλύοντα ἄρδην τὸν χριστιανισμόν.

### ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

## Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

(Κατὰ μετάφρασιν Κρυσταλλίνας Δεκεκαλοπούλου)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου φύλλου).

Τρίτη..... Ἀπριλίου 18....

Ἡ χθρσινὴ ἐσπέρα μας διήλθεν ὠραιότατη. Ὁ Ἰούλιος ἐφαίνετο εὐτυχής, εὐρισκόμενος μετὰ τῶν συγγενῶν του. Ἡ Ἐλεωνόρα ἐτραγυρόθηεν ὡς ἄγγελος, καὶ ἔπαιζεν ἄρπαν

ὡς ὁ βασιλεὺς Δαβὶδ. Ἡ πενθερά μου ἦτο καταχαρούμενη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς θυγατρὸς τῆς καὶ διὰ τὴν φαιδρότητα τοῦ υἱοῦ τῆς· ὅλοι ἤμεθα εὐχαριστημένοι καὶ ἀπεχωρίσθημεν ἄργα, ὑποσχόμενοι νὰ ἐπαναλάβωμεν τὰ αὐτὰ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Γλυκεῖα καὶ ἁγία οἰκογενειακὴ ἔνωσις, ἔχι χάρις εἰς τὰς συμβουλάς τῆς μητρὸς μου δὲν θὰ ἐπαρτάξω ποτὲ πλέον!

Μάιος 18....

Ἐλαβον σήμερον μικρὸν μάθημα, τὸ ὁποῖον θέλω νὰ σημειώσω πρὸς ἐνθύμην. Ἐκαμνον τοὺς λογαριασμούς μου, ἰπείδῃ εἰςκακόμεθα εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός· προσέθετα, ὑπελόγιζα, ἐσοκπετέμην, ἀλλ' εἰς μάτην ἔσπαζον τὴν κεφαλὴν μου· εὕρισκον πάντοτε ἑλλειμμα 35 δραχμῶν. Αὐταὶ αἱ 35 δραχμαὶ τί νὰ ἐγείναν; τὰ ἐξοδὰ μου καταγράφουν καὶ τὸ βιβλίον μου ἐπιστοποιεῖ τοῦτο· ἐν ἥτῳ δύνατον νὰ ἔχω λάθος· ἀδύνατον! Αἶφνης μία κακὴ σκέψις διήλθεν ἀπὸ τὸ πνεῦμά μου· ἡ Σοφία πρὸ τίνος καιροῦ ἐνεδύματο πολὺ κομψά· εἶχεν ἀγοράσει εἰς διαστήματα ὀκτὼ ἡμερῶν ἐν φόνεμα, μίαν μεταξίνην ἐμπροσθέλλαν καὶ ἑνα πῖλον μὲ πτορά. Ἰοῦ αἱ 35 μου δραχμαὶ εὐρήθησαν· προφανὸς ἡ Σοφία δὲν θὰ εἶνε τιμία· θὰ ἐπωφεληθῇ στιγμὴν τινα ἀπορροσείας ἐκ μέρους μου, θὰ ἡνοῖξας τὸν σῶτην τοῦ γραφείου μου, καὶ θὰ ὑπεχώρησεν εἰς τὸν ὀλιγώτερον πειρασμόν. . . εἶνε φανερόν ὡς τὸ φῶς. . . Αὕτη ἡ ὑπόνοια ἐρμύε βίβας εἰς τὸν νοῦν μου· ὁ πατήρ μου καὶ ὁ Ἰούλιος ἐκινήθησαν μαζί· τοῖς τὴν ἀνεκοίνωσα· «Πρόσεχε, κόρη μου, εἶπεν ὁ πατήρ μου· αὐτό, τὸ ὁποῖον λέγεις, εἶνε μία σπουδαία κατηγορία· σκέψθητι, ἀναζήτησον εἰς τὴν μνήμην σου. . .

— Ὡ! ὁ πατέρα, πολὺ καλὰ ἀνεζήτησα! ὅλα ὅσα ἐξώδευσα εἶνε γραμμένα ἐδῶ. » Ὁ Ἰούλιος ἐφυλλομέτρει τὸ μικρὸν σημειωματάριόν μου, ὅπερ ἐκράτει διὰ τῆς μιᾶς χειρός, ἐνῶν διὰ τῆς ἄλλης ἔπαιζε μηχανικῶς μὲ τὸ κορδόνιον τοῦ κωδωνίσκου· ἡ χειρονομία αὕτη εἴλκυσε τὴν προσοχήν μου καὶ ἐδῶκεν, οὕτως εἰπαίν, νέαν δύναμιν εἰς τὴν μνήμην μου· ἔλαβον μετὰ σπουδῆς τὸ σημειωματάριον καὶ τὸ παμετρήθηκα· εἶχον λησμονήσει τὴν ἀγοράν τοῦ τάπητος· ἰδοὺ ποῦ ἦσαν αἱ τριάκοντα πέντε δραχμαὶ μου· εὐρήθησαν! Τὸ ἐφώνασα μετὰ χαρᾶς, καὶ ἀνεμνήσθην κατ' ἐμυτὴν ὅτι ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας εἶχον ἀμελήσει νὰ γράψω τὰ ἐξοδὰ μου, καὶ διὰ τὰ ἐνθυμηθῶ ἐπέβαλλον εἰς τὴν μνήμην μου μέγαν ἀγῶνα, ἀγῶνα ὅμως μάταιον, ἐπειδὴ εἶχον λησμονήσει σημαντικὴν ποσότητα. Ὁ Ἰούλιος εἶνε καλὰς, καὶ σὲ σημαντικὴν ποσότητα. διὰ τὴν χαρὰν μου· ἐνῶ ὁ πατήρ μου ἐθώπενε τὴν κόμην μου ἐπαναλαμβάνων· «Λοιπὸν, Ἰσαβελλάκι μου, διὰ νὰ ἀποφεύγωμεν τὸ νὰ υποψιαζώμεθα τοὺς ἄλλους, πρέπει νὰ τακτοποιήσωμεν καλῶς τὴν μνήμην μας· ἐκ τῆς ἀταξίας μας γονάται ἡ δυσπιστία, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀμφισβᾶλλει· εὐκολώτερον διὰ τοὺς ἄλλους παρὰ διὰ τὸν αὐτόν του. Μὴ ἐμπιστεύεσαι εἰς τοὺς ὀπηρετάς σου, οὔτε τὰ κλειδιά σου, οὔτε τὰ μυστικά σου, καὶ δὲν θὰ δυσπιστῇς ποτε οὔτε διὰ τὴν τιμότητα, οὔτε διὰ τὴν ἐχεμύθειαν αὐτῶν· καὶ ἂν πρῶγχι τι σοὶ φανῇ ὑποπτον, ἐξέτασον πρῶτον περί σου καὶ σὲ αὐτὴν, πρὶν ἀφ-

σῆς τὴν ὑπόνοιαν νὰ ἐκφύγῃ τῶν χειλέων σου. Μὲ ἐννοεῖς, ἀγαπητὸν παιδίον;

Ἦν ἐνηγκαλισθὴν ἐξ ὅλης καρδίας ἐν τούτοις τὸ ἐσπέρas, ὅταν ὁ Ἰούλιος ἀπεύρθη εἰς τὴν γραφεῖόν του, ἔσχον μετὰ τῆς Σοφίας μικρὴν ἐξήγησιν ὡς πρὸς τὰ περιττὰ ἐξοδὰ τῆς, δηλ. τὸ νέον φόνεμα, τὴν μεταξίνην ἐμπροσθέλλαν, τὸν μὲ πτερά πῖλόν τῆς· ἡ δὲ πτωχὴ κόρη μοὶ ὠμολόγησεν ὅτι εἶχεν ἀποσύρει ἀπὸ τὴν Γράψιν τὰς μικρὰς οἰκονομίας τῆς, ὅς εἶχε καταθέσει ἄλλοτε εἰς αὐτήν, ὅπως ἐνδύθη ὡς ἡ Μελανία ἡ μάγειρος τῆς γειτονίσσης μας, καὶ γείνη ὠραία ὡς αὕτη. Ἐγὼ τότε ἤρχισα νὰ κέμω εἰς τὴν Σοφίαν μίαν εὐγλωττον διδασκὴν ἀφορώσαν τὴν οἰκονομίαν καὶ τὴν μετροφροσύνην. Ἐλπίζω ὅτι ὁ σπῆρος μου δὲν ἔπασεν ἐπὶ τῆς πέτρας.....

Ἰούνιος 18....

Αὔριον ὁ σύζυγός μου θὰ συνηγορήσῃ εἰς τὸ κακούργον· κεῖτον ὑπὲρ ἐνὸς δυστυχοῦς κατηγορουμένου διὰ φόνον.

Τὸ θῦμα ἦτο πλανόδιος ἔμπορος, ὅστις ἐδολοφονήθη καὶ ἀπεγυμνώθη διερχόμενος ἐρημὸν τινα ἀτραπὸν, ὃ δὲ κατηγορούμενος εἶνε ποιμὴν ὅστις, ὡς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐπαγγέλματος του, εἶνε ὑπὸ πτοας εἰς τοὺς χωρικοὺς ἔνεκα τοῦ σιωπηλοῦ ὕψους του, τῆς μονήρους ζωῆς του καὶ τῆς παντελοῦς πτωχείας του.

Ἡ καρδία μου πάλαι, ἐνῶ σκέπτομαι ὅτι αὔριον ἡ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου θὰ ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἐκ τῆς εὐγλωττίας καὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ Ἰουλοῦ.

Ἰούνιος 18....

Ὁ Ἰούλιος εἶνε εἰς τὸ δικαστήριον· ὑπερασπίζεται αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸν δυστυχὴ ἐκείνον, τὸν ἀπὸ δλοῦς ἐγκαταλειμμένον! Ὡ Θεέ μου, δῶσε εἰς αὐτὸν λόγους πειστικούς! κἄμε ὥστε ἡ πεπολιθῆς τῆς ψυχῆς του νὰ εἰσέλθῃ καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν δικαστῶν, οἱ ὅποιοι τὸν ἀκούουν!... Ἀναπαριστῶ διὰ τοῦ νοῦ μου τὴν αἰδουσαν τοῦ κακούργου καρδίαν, τὸν ἀτυχὴ αὐτὸν τρέμοντα πρὸ τοῦ ἐπιβλητικοῦ μεγαλείου τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης, καὶ τοὺς ἀπαθείς δικαστάς, τὸν εἰσαγγελέα ἐπιζητοῦντα ἐπιμῶνως τὴν τιμωρίαν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ τὸν σύζυγόν μου μόνον ὑπερασπίζομενον τὴν ἀθωότητα!

Ναί, πάλαι ἡ καρδία μου... ἀλλὰ χάριτι θεῷ πάλαι μᾶλλον διὰ τὴν ζωὴν τοῦ πτωχοῦ καὶ χυδαίου ποιμένου παρὰ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Ἰουλοῦ· καὶ ὅμως ὁ Ἰούλιος μοὶ εἶνε τόσο προσφιλές!

Ἰούνιος 18....

Ἡθωώθη! τὸν εἶδον τὸν πτωχὸν ἄνθρωπον, τὸν εἶδον νὰ βρέχῃ τὰς χεῖρας τοῦ συζύγου μου διὰ θακρῶν εὐγνωμοσύνης· ὃ πόσον ἤμην εὐτυχής! ναὶ εὐτυχής, καὶ ὑπερήφανος διὰ τὴν ἱκανότητα τοῦ Ἰουλοῦ.

Ὀκτώβριος 18....

Ὁ Ἰούλιος ἐκέρδισε πρὸ τίνος σπουδαίαν δίκην, ἥτις διήρκει πολλὰ ἔτη, καὶ ἡ χρηματικὴ ἐμοιχὴ του ἠξήθη τὰς οἰκονομίας μας κατ' ἀνέπιστον τρόπον. Ἐθέλωμεν κατὰ μέρος τὸ ἥμισυ τῆς ποσότητος ταύτης (πρέπει νὰ θέτῃ τις κατὰ μέρος κάτι, διότι δὲν γνωρίζει τὸ μέλλον τί ἐπι-

φυλάττει) και τὸ ἕτερον ἡμῶν τὸ προσωρίσμεν εἰς τὸ νὰ ἀ-  
γεράσωμεν μερικὰ νέα ἐπιπλά διὰ τὸν οἶκον μας... Ἀλλὰ τί  
νὰ ἐκλέξωμεν; ἰδοὺ ἡ δυσκολία. — Αὐτὸ τὸ πολυτελὲς ὡρο-  
λόγιον τοῦ τοίχου; — αὐτὸν τὸν ὥραιον τάπητα τὸν λευκόν,  
μὲ τὰς ροδίνκας ἀνθοδέσμας; — αὐτὸ τὸ ἐξ ἐρυθροῦ βελούδου  
ἐπιπλόν; — ἢ τὴν ἐκ γλυπτοῦ ξύλου βιβλιοθήκην ἐκεί-  
νην; — δὲκ εἶνε πολὺ ὥρτια. (Ἀκαλουθεῖ).

#### ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ Κ. ΓΑΛΑΝΟΥ ΕΝ ΘΗΒΑΙΣ

Ἡ ὁμάνυμος ἐφημερίς τῶν «Θηβῶν» ἔγραψεν ἐν τῷ  
φύλλῳ αὐτῆς τῆς 27ης Αὐγούστου περὶ τοῦ κηρύγματος τοῦ  
συντάκτου τῆς «Ἀναπλάσεως» τὰ ἑξῆς.

«Ἐν ρομαντικωτάτῃ θήσει τῆς πόλεως ἡμῶν, ἐν τῇ πλα-  
τείᾳ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Κιλλοχθένου, ἐξασκοῦται  
τὰς ἐξόχους θρησκευτικὰς ἀγορεύσεις τοῦ ὁ ἱεροκλήρου κ.  
Γαλανός, καθ' ἑκάστην ἑσπέραν. Τὸ πυκνὸν ἀκροατήριον,  
ἀποτελούμενον ἐκ προσώπων πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας καὶ  
φύλου, παρατάσσεται ἡμικυκλικῶς πρὸ τοῦ προσώπου τῆς  
ἐκκλησίας, ἀπὸ τῆς κλίμακος τῆς ὑποίας ἀγορεύει ὁ ρήτωρ,  
ὑπενθυμίζον ἡμῖν εἰκόνα ἀρίστου ζωγράφου, τὴν εἰκόνα τῆς  
διδασκαλίας τοῦ ἀποστόλου Πύλου ἀπὸ τοῦ Ἀρείου Πά-  
γου τῶν Ἀθηνῶν. Κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ τῆς ὁμιλίας χι-  
λιάδες μικρῶν πτηνῶν ἀπὸ τῶν πυκνοτάτων τῆς πλατείας  
δένδρων ἀποτελοῦσι μὲ τὸ καλὰ δὴ τῶν συμφωνίαν ποι-  
ητικωτάτην καὶ ἐνάμιλλον πρὸς τὰ ἔξοχα διδάγματα τοῦ  
θείου λόγου, τὰ ὅποια ἐνωρίζεται τὸ εὐσεβὲς ἀκροατήριον.»

#### ΠΡΟΣ ΕΡΩΤΩΣΑΝ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑΝ

Τὸ ἐν τῇ «Ἀναπλάσει» δημοσιευόμενον διήγημα αἱ πραγ-  
ματικὴ ζωὴ ἐγράφη ἀπὸ γυναῖκα, ἥτις τὸ συνέταξεν ἐν εἰδῇ  
ἡμερολογίου νεαρᾶς καὶ ἀθῆας κόρης, ἥτις δὲν ἐβράδυνα νὰ  
ὑπανδρευθῇ. Ὁ τρόπος οὗτος τῆς διηγηματογραφίας εἶνε  
συνήθης καὶ ἔχουσι γραφὴ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ ἀριστουργή-  
ματα. Ἀλλ' ἐξ ὧν ἡμεῖς τοῦλάχιστον ἀνεγνώσαμεν ὑπε-  
ρέχει ἀπὸ ὅλα τὰ νῦν μεταφραζόμενα ἐν τῇ «Ἀναπλάσει».  
Τὸ μὲν μορφὴν θελκτικωτάτου καὶ ἡθικωτάτου διηγήματος, εἰ-  
δονται αἱ κάλλισται συμβουλαὶ καὶ ὑποδείξεις διὰ τὸν ὑπαν-  
δρον καὶ οἰκογενειακὸν βίον. Ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ  
ἐξεληχθεῖσα σκηνὴ μεταξὺ τῆς Ἐλεωνόρας, τῆς πενθερᾶς τῆς  
καὶ τῆς γυναικαδέλης τῆς, εἶνε συχνωτάτη εἰς τὴν πραγμα-  
τικὴν ζωὴν, πόσον δ' εὐτυχεῖς θὰ ᾔσαν αἱ οἰαγόμεναι, ἂν  
αὗτ' ἐπέλυον ὅπως τὸ ἐν λόγῳ διήγημα μᾶς δεικνύει! Προσέ-  
λατε, Κυρία, καὶ εἰς τὸ ἐπεισόδιον τὸ ἀναγραφόμενον εἰς  
τὴν πρωτοεὐταίαν σελίδα τοῦ παρόντος φύλλου ἐν σχέσει  
πρὸς τὴν κηρέτριν τῆς Ἐλεωνόρας, μελετήσατε τοὺς  
λόγους τοὺς ὁποίους πρὸς τὴν Ἐλεωνόραν λέγει ὁ πα-  
τήρ τῆς περὶ τῆς μεθίδου, τὴν ὅποιαν πρέπει νὰ φυλάξῃ,  
διὰ νὰ μὴ φοβῆται τίποτε ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ θέλετε  
εἶρε, ὅτι τὸ διήγημα τῆς «Ἀναπλάσεως» πρέπει νὰ

ἀναγνωσθῇ ἀπὸ πᾶσαν οἰκοδέσποιναν καὶ πᾶσαν κόρην. Διὶ  
θὰ εὐρῶσιν εἰς αὐτὸ τέρψιν μόνον ἀθῆαν, ἀλλὰ καὶ χρησιμα-  
τάτος ἐδηγίαν πρὸς εἰρηνικὴν καὶ εὐχάριστον βύθμειν τῆς  
οἰκογενειακῆς ζωῆς, ὡς καὶ πηγὸς παρηγορίας εἰς τὰς ἀνε-  
παραδέκτους θλίψεις αὐτῆς.

#### ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ Κ. Α. ΔΙΑΛΗΞΜΑ

Α'. Δύκειον μετὰ Ἑμπορικῆς Σχολῆς, Β'. Περὶ ἀναγωγῆς μετὰ  
Σχολῆς πρὸς μέρφωσιν οἰκοδεσποινῶν, ἐν ἐξῇ Ἀδριανῶν 66 καὶ 70.  
Αἱ ἐγγράφαι γίνονται καθ' ἑκάστην πλὴν τῶν Ἰουλιανῶν.

#### ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ἰπὸ

Μιχαὴλ καὶ Νικολάου Ι. Γαλανοῦ

Ἐκδόσις μηνιαία κατὰ τεύχη.

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους

Ἐν τῇ ἐσωτερικῇ. . . . . Δρ. 1  
Ἐν Τουρκίᾳ. . . . . 1) 1 τοῦ μνηστῆ  
Ἀλλαχοῦ. . . . . 1 φρ. χρυσῶν  
Ἐξεδότην ἔδην ὁ πρῶτος τόμος ἐκ τευχῶν δέκα.  
Ἐξεδόθησαν καὶ ἐκ τοῦ δευτέρου τόμου τεύχη τρία.

Ἐγγράφαι γίνονται δεκταὶ καὶ ἀπὸ τοῦ δευτέρου τόμου.

Εἰς τοὺς ἄλλους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας εὐρίσκει τις ἐλάχιστε  
μέρη τῆς Γραφῆς ἐξηγημένα· ἀλλ' εἰς τὰ Ἀπαντα τοῦ Χρυσοστό-  
μου ὑπάρχει ἐξηγημένη ὅλη σχεδὸν ἡ Παλαιὰ Γραφή καὶ ἡ  
Νέα Διαθήκη. Ἐκτὸς τούτων ὁ ἀναγνώστης θὰ εἶδῃ εἰς αὐτὰ  
τὰς θεωμασίας καὶ ἀριστοτεχνικὰς ἐπιστολάς ἰσοῦ μεγάλου τῆς  
Ἐκκλησίας διδασκάλου, καθὼς καὶ ἑκατοντάδας λόγων, ἀπερμι-  
λων εἰς διδακτικότητα, εἰς σαφήνεια, εἰς χάριν, εἰς ποιησιν, εἰς  
δερμότητα, εἰς δύναμιν, εἰς ζωὴν.

Πᾶσα ἄλλη σύστασις τῶν ἔργων τοῦ εἶνε περιττή. Οἱ αἰῶνες  
ἓνα καὶ μόνον ὠνόμασαν Χρυσόστομον.

#### ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Κυριακὴ 3 Σεπτεμβρίου

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. ΚΒ'. 2—14

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Β'. Κορ. Α'. 21—24 καὶ Β'. 1—4

#### ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς ΛΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον

Κυριακῇ 3 76ρίου Ἀρχιμ. Π. Δουληγέρης 7 1) 2—81) 2 μ. μ.

Ἐν Πειραιεῖ

ἐν τῷ Ζαννεῖῳ Ὁρφάνοτροφεῖῳ

Κυριακῇ 2 76ρίου Γ. Μακρῆς ὥρ. 5—6 μ. μ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤ. Ζ. ΔΙΑΛΗΞΜΑ

66—Ὁδὸς Ἀθηνῶν—66